

ligt at fortælle dem, hvordan situationer kan opstå, hvor tvangen eller presset kan fornemmes, og hvad den unge kan gøre for at få forældrene eller familien til at forstå, at sådan fungerer samfundet ikke i Danmark.

SF foreslår derfor familierelaterede rådgivningsmuligheder, mentorordninger, konfliktmæglingstilbud etc., som kan forsøge at bygge bro mellem generationerne.

Uddannelsesinstitutionerne er helt centrale i dette arbejde. Som det gælder på alle mulige andre sociale områder, spiller uddannelse en central rolle for frigørelse og selvbestemmelse. Derfor bør indsatsen for at sikre, at unge med anden etnisk baggrund får en uddannelse, styrkes. Studievejledningen på uddannelsesinstitutionerne (på alle niveauer) bør styrkes i en generel bestræbelse på at kunne støtte unge, der skal bryde med negativ social arv. Dette vil for unge med anden etnisk baggrund bl.a. bidrage til højere gennemførelsesprocenter og større chance for social- og samfundsmæssig succes, hvilket igen vil styrke den enkelte i frigørelsen fra overleverede kulturmønstre, som virker hæmmende eller decideret ødelæggende for den unges liv, herunder f.eks. tvangsægteskab.

SF forestiller sig også, at både eksisterende og nye projekter, der arbejder med unge med anden etnisk baggrund, får økonomisk mulighed for at bidrage til oplysning om de unges rettigheder og deres muligheder for hjælp. Særlig interessant for dette arbejde mener SF at »pigeclubber« for unge piger og kvinder med anden etnisk baggrund kunne være.

Men også drenge og unge mænd med anden etnisk baggrund bør gøres til selvstændig genstand for oplysning om deres rettigheder og muligheder for hjælp, hvis de forsøges påtvunget et ægteskab. Desuden vil oplysning om konsekvenserne og de alvorlige problemer forbundet med tvangsægteskaber, særlig rettet mod drenge og unge mænd med anden etnisk bag-

grund, kunne bidrage til at bryde et patriarkalsk kulturmønsters praksis i Danmark. I et ligestillingsperspektiv er holdningsbearbejdning blandt visse unge mænd med anden etnisk baggrund nødvendig, således at de forstår og respekterer deres søstres ret til selvbestemmelse.

Gennemgående for arbejdet såvel med de unge selv som med forældre- og bedsteforældregenerationerne må være, at de unge skal rustes til at kunne leve i Danmark på præmisser, der giver dem muligheder, ikke begrænsninger.

Samtidig skal de opsøgende socialarbejdere have en vifte af tilbud, de unge kan trække på. Kommunerne kan ikke spise de unge af med ord, hvis de står midt i en voldsom konflikt med deres familie. Kommunen skal rent faktisk være i stand til at hjælpe dem konkret. Hjælpen skal både rette sig mod det akutte behov og tilrettelægges med henblik på at etablere reel mulighed for, at de unge kan bevare en konstruktiv kontakt med familien, når stormen er drevet over.

Derfor er det af afgørende vigtighed, at kommunerne får en forpligtelse til at stille en bolig til rådighed for den unge, der er nødsaget til at forlade familien for en kortere eller længere tid en bolig, hvortil der er knyttet socialpædagogisk bistand, så den unge får en ordentlig støtte. Samtidig er det vigtigt, at kommunen får en forpligtelse til at stille med et beredskab, som giver familien og den unge en mulighed for – efter konfrontationen – at få forbindelse med hinanden igen og genoptage forholdet på den unges betingelser om retten til at bestemme over eget liv eller at have ovennævnte beredskab for at forhindre, at det overhovedet er nødvendigt med en konfrontation, men at en form for mægling kan etablere en dialog mellem familien og den unge, således at familien forstår, at når de vil deres barns bedste, er det nødvendigt i Danmark at overlade valget om den unges fremtid til den unge selv.